

get. Jeg har nævnt det seks gange. Jeg kan også læse Leif Davidsens artikel fra Politiken op, men jeg tror, jeg i stedet for vil give den til ordførerne, til hr. Aage Frandsen, til fru Mette Frederiksen og til hr. Søren Søndergaard.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

I hvert fald er taletiden udløbet.

Så er det hr. Aage Frandsen for sidste gang.

Kl. 18.00

Aage Frandsen (SF):

Stadig væk tak for venligheden, men jeg har ikke brug for dem, for jeg kan selv finde dem, og jeg har læst de pågældende artikler.

Nu skal vi jo lidt videre, og jeg synes ikke, at ministeren har klaret det sådan fantastisk, men jeg stiller alligevel ikke spørgsmålet: Hvordan synes ministeren selv det går? Men vi skal videre. Og der synes jeg, at ministeren skal se at få tjekket af: Var det normalt i 1970'erne og 1980'erne, at man indkaldte en masse kommentatorer? Var det nu sådan? Jeg forstår godt, at ministeren ikke ved, hvordan det var i 1974, for ministeren var 9 år dengang. Jeg kan nemlig ikke rigtig huske, at de var der dengang, til trods for at jeg er noget ældre. Det er det ene. Det er nemlig et spørgsmål om, at vi jo skal vurdere tingene i en sammenhæng. Brugte man overhovedet sådan nogle mennesker? Brugte man dem? Der var jo andre professorer, men blev de brugt? Man havde en anden journalistisk måde at arbejde på dengang. Det er det ene.

Så vil jeg gerne sige noget om det der med historiske kilder – jeg synes i øvrigt, det er flot, at ministeren har fået en god karakter i historie, men jeg vil nok sige, at med noget af det, vi har været igennem her, er jeg ikke helt sikker på, at i hvert fald jeg kunne have bedømt det på helt det niveau, men vi kan jo alle sammen have en god og en dårlig dag. Men det er jo meget vigtigt, at man er opmærksom på, at der kan være kilder, der er gode, og kilder, der er dårlige. Jeg har f.eks. altid kun brugt historiebøger af en Lars Hedegaard, da han var trotskist og på venstrefløj, som eksempel på, at man kunne bruge historien på en bestemt måde, men ikke kunne drømme om at bruge den som historisk gengivelse, altså som nogenlunde fair gengivelse af en virkelighed. Sådan er det meget vigtigt, at man er opmærksom på, at der altså er noget, som er en kilde, og noget, der er en udlægning af en kilde.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Til det sidste kan jeg kun sige, at jeg er ked af at måtte sige det, men jeg opfatter Leif Davidsen og professor Bent Jensen som ekstremt gode kilder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den sidste sag på dagsordenen var:

36) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 1:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af det danske bidrag til den multinationale sikringsstyrke i Irak.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 7/10 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ulrik Kragh (V):

Saddam Husseins regime har i årtier holdt irakerne i nød og fattigdom ved at vælge FN-sanktioner frem for åbent at redegøre for, hvordan det havde ødelagt sine masseødelæggelsesvåben. En række nationer, heriblandt Danmark, valgte i foråret at stoppe dette regime. I maj var Saddam Hussein besejret.

Nu er opgaven at hjælpe det irakiske folk til at finde vejen til den nye frihed i stabile og demokratiske former og rammer. Danmark har en naturlig interesse i at hjælpe irakerne til at finde vejen. Denne hjælp giver Danmark ved militær tilstedeværelse for at opretholde ro og orden, med humanitær hjælp til ofrene for regimets grusomheder og med genopbygning af det nedslidte land.

Men der er mange udfordringer for de gode kræfter, der kæmper for et frit og demokratisk Irak for irakerne. Der er opstået et naturligt magttomrum efter Saddam Husseins jerngreb. Dette magttomrum benyttes af tidligere Saddamtro støtter til at skabe utryghed i civilbefolkningen. Der ødelægges genopbygget infrastruktur, og generelt søges Saddamspøgelset holdt i live.

Magttomrummet benyttes af internationale fundamentalistiske netværk som kampplads i